

Viharnik

GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE LESNA SLOVENJ GRADEC GOZDARSTVO IN LESNA INDUSTRIJA N. SOL. O.

IZREDNA IZDAJA

MAJ 1980

POŠTNINA PLAČANA

T
I
T
O

*čeprav te ni
več med nami,
je ostala
tvoja misel,
tvoje delo
in mi!*

TITOVA OSEBNOST IN NJEGOVO DELO

Z veliko zaskrbljenostjo smo zadnje tedne sledili vsakemu sporočilu zdravniškega konzilija o zdravstvenem stanju tovariša TITA. Želeli in upali smo, da bo premagal bolezen, ga spodbujali v tej težki bitki z boleznijo in neusmiljeno zakonitostjo vsega živega. Upali smo, da bo tudi tokrat kot nikoli kolikokrat doslej zmagal v tem poslednjem boju, ki ga je bojeval s silno upornostjo in vero v življenje. Bojeval se je na način, značilen za ljudi, ki jim nobena težava ni prehuda in jim je tuja vsaka misel na poraz. Z veliko bolečino v srcih smo zato sprejeli vest, da je bila bolezen močnejša in da našega tovariša TITA ni več. Končala se je življenjska pot človeka-velikana, ki pa se je s svojim delom, vtkanim v vso prehojeno revolucionarno pot delavskega razreda jugoslovanskih narodov in narodnosti in s svojim velikim ustvarjalnim deležem pri zgodovinski preobrazbi jugoslovanske družbe, zapisal večnosti. Smrt nam je vzela človeka, ki je poosebljal našo revolucijo, naša hotenja, naš čas. Toda nihče nam ne more vzeti vsega tistega, kar nam je dragocenega dal.

V revolucionarnem delavskem gibanju je tovariš TITO aktivno sodeloval celih sedemdeset let. Šel je skozi vsa obdobja tega gibanja pri nas in mu s svojo osebnostjo izjemnega duha in ustvarjalno prodornostjo vedno ter povsod dajal svoj neizbrisni osebni pečat. Že leta 1910 se je kot kovinarski delavec Josip Broz znašel v vrstah zveze kovinarjev in sredi političnih spopadov za delavske pravice. Takrat se je začelo njegovo življenje proletarca-revolucionarja, ki je zdaj zaposlen, zdaj zaprt, zdaj zopet brez dela. Iskajoč delo, je TITO obredel mnoga mesta doma in v tujini, okušal grenkobo proletarca in se kalil v revolucionarja. Tudi prva svetovna vojna in bivanje v Rusiji ga nista oddvojila od revolucionarne aktivnosti in ko se je po šestih letih odsotnosti vrnil z izkušnjami udeleženca oktorske socialistične revolucije in državljanske vojne v SZ, je postal takoj uspešen organizator delavskega boja z delovanjem v sindikatih in KP, v kateri je hitro dobival vse odgovornejše naloge. Leta 1928, ko je bil politični sekretar mestnega komiteja KP za Zagreb, so ga na bombaškem procesu obsodili na 5 let strogega zapora. Tudi meščanski tisk takrat ni mogel mimo tega, da ne bi objavil vesti, kako se je na sodišču obnašal kovinarski delavec, komunist J. Broz in njegovih izjav, da priznava, da je komunist, da priznava, da je delal za širjenje komunističnih idej in da je za svoje ideale pripravljen žrtvovati tudi življenje, da pa ne priznava buržoaznega sodišča.

Kot eden izmed najodločnejših dolgoletnih borcev za enotnost in nove odnose v KP je sredi tridesetih let tovariš TITO prišel v vodstvo in kmalu zatem na čelo naše partije. Od takrat sta bila raz-

voj in vzpon KPJ tesno povezana z njegovo dejavnostjo. To je bilo obdobje preraščanja KP v vedno močnejši dejavnik političnega življenja v naši državi in TITO je imel osrednjo vlogo pri oblikovanju in izvajanju političnih izhodišč, na podlagi katerih je partija stopila v usodne dogodke, ki so prišli z drugo svetovno vojno. V nasprotju s kominternom, ki je usmerjala mednarodno delavsko gibanje predvsem v razredni boj, je bil TITO prepričan, da je fašistična agresivnost največja nevarnost ne le za neodvisnost majhnih narodov, ampak tudi za socialistično perspektivo in da je zato temeljna naloga delavskega gibanja boj proti fašistični nevarnosti od zunaj in proti reakcionarnemu profašističnemu režimu v državi. V tem boju je delavski razred s KPJ na čelu postal avantgarda vseh naprednih sil v jugoslovanski družbi. TITO je, poudarjajoč zgodovinsko vlogo delavskega razreda v revolucionarni preobrazbi jugoslovanske družbe, izhajal iz prepričanja, da bo temu uspelo uresničiti njegove cilje, če bo upošteval celovito stanje jugoslovanske družbe, razumel položaj, vlogo in interese drugih družbenih razredov in slojev, če bo dobil podporo vseh drugih demokratičnih in naprednih gibanj ter navezal sodelovanje z njimi in predvsem, če bo vzpostavil trdno zvezo z milijoni kmečkega prebivalstva. V boju za enakopravnost jugoslovanskih narodov in narodnosti ter za nacionalno svobodo je TITO že v letih pred vojno tudi veliko prispeval k popolnemu razvitju pogledov KPJ na federativno ureditev in na naravo mednarodnih odnosov v Jugoslaviji, kar je bil bistveni pogoj za oblikovanje pravilne partijske politike do cbrambe države.

V osvobodilni vojni in revoluciji je TITO, vojskovodja in državnik, dobil popolno zaupanje vseh jugoslovanskih narodov in narodnosti. Kot organizator splošnega osvobodilnega boja v Jugoslaviji, ki se je po kratkotrajni aprilski vojni kmalu spremenila v veliko novo bojišče, pa si je TITO pridobil veliko priljubljenost tudi v svetu. S svojim izrednim darom vojskovodje, tolikokrat preizkušenim tudi v vojnih situacijah, ki so se zdele brez izhoda, s svojim optimizmom in odločnostjo pri premagovanju tudi največjih težav s svojim humanističnim odnosom in skrbjo za človeka, je že med vojno postal legendarna osebnost in simbol boja za svobodo in neodvisnost. Takoj po vojni je KP kot revolucionarna družbena avantgarda s Titom na čelu izoblikovala lasten program graditve socializma, ki je temeljil na razvijanju vseh pridobitev NOB in socialistične revolucije in na upoštevanju vseh posebnosti naše družbe. Tito je od vsega začetka na sodelovanje s socialističnimi državami gledal s stališča enakopravnosti in pravice vsake partije, da si v povezanosti s svojim narodom in v skladu s posebnostmi svoje države sama določa najustreznejša

pota in oblike uveljavljanja socialističnih odnosov. Zaradi tega se je upiral vsem oblikam in poskusom, da bi kdorkoli od zunaj diktiral Jugoslaviji njeno notranjo in zunanjo politiko. Ker se takšen samostojni razvoj socialistične Jugoslavije ni skladal s Stalinovimi hegemonističnimi načrti, je leta 1948 prišlo do napada kominforma na KPJ, do hude kampanje proti Jugoslaviji, pri tem pa so bile najostrejšje osti napada usmerjene seveda na Titovo osebnost in njegovo delo. Tito, ki sta ga odločno podprla partija in ljudstvo, je zavzel brezkompromisno stališče do vseh poskusov, da bi omejili suverenost Jugoslavije. Na V. kongresu KPJ leta 1948 je Tito v svojem referatu spregovoril o razvoju KPJ, njeni vlogi v osvobodilnem boju in revoluciji ter v boju za graditev socializma. Spodbil je vse obtožbe iz resolucije kominforma in obenem pokazal možnost za izhod iz težkega položaja, v katerem sta se takrat znašli partija in vsa družba. Svet je strmел, čakal in ugibal, kaj se bo zgodilo. Bosta Jugoslavija in Tito vzdržala? In vzdržala sta! Pa ne samo vzdržala! Zmagala sta, prišla iz spopada še močnejša in bogatejša za bridko izkušnjo. Vzdržala in postala sta simbol upornosti, svobode in neodvisnosti za ves svet. Ta enoglasni odpor proti Stalinovemu pritisku je ustvaril ugodno ozračje za razvoj marksistične misli in v KPJ spodbudil kritičen odnos do lastne prakse kot do izkušenj mednarodnega delavskega in socialističnega gibanja. V KPJ je zato kmalu dozorela ideja o novih oblikah in metodah graditve socializma. Izhodiščno osnovo te naše smeri, katere bistvo so socialistični samoupravni odnosi, je Tito predlagal zvezni skupščini leta 1950. Skupščina jo je seveda sprejela in jugoslovanska družba je krenila po svoji lastni in izvirni poti, ki jo karakterizira oblast delovnih ljudi in občanov, uresničena s samoupravljanjem.

Ko ob tem žalostnem trenutku govorimo o Titu, njegovem liku, revolucionarnem in političnem delu, njegovem neizmerljivem deležu pri tem, kar Jugoslavija danes je, seveda ne moremo mimo še dveh dejstev. Ne moremo mimo tega, da ne bi omenili njegove velike pozornosti in skrbi, ki jo je stalno posvečal tako praksi kot načelni politiki razvoja bratstva in enotnosti jugoslovanskih narodov in narodnosti, zavedajoč se ogromnega pomena tega vprašanja za stabilnost in moč Jugoslavije. Zato je dajal poseben poudarek graditvi federativne družbene ureditve in se zavzemal za to, da so se republike in avtonomni pokrajini razvijale kot samoupravne enote s svojimi zgodovinskimi in nacionalnimi značilnostmi, s stalno krepitvijo samostojnosti in doseganju enotnosti v federaciji na podlagi vsestranske enakopravnosti vseh republik in avtonomnih pokrajin. Na podlagi takšnega pristopa je Tito vedno znal zlit v eno vse življenje jugoslovanskih narodov in narodnosti.

Posebno področje Titove dejavnosti so bili mednarodni odnosi in zaradi rezultatov te aktivnosti je postal simbol naše dobe, prvi državljani sveta. Tovariš Tito je pogleda na probleme mednarodnih od-

nosov in na perspektivo boja za mir ter nadaljnjo napredno preobrazbo sodobnega človeštva opredeljeval na podlagi globoke marksistične analize svetovnih družbenih procesov. Z vsem svojim žarom, značilnim za velikega revolucionarja in neustrašnega borca, se je tudi vse do konca zavzemal za njihovo praktično uveljavitev. Tito, ki je doumel, da zunanja politika socialistične države, kakršna je Jugoslavija, ne sme biti pod vplivom njenih trenutnih interesov, temveč mora upoštevati celoto sodobnih demokratičnih svetovnih gibanj in spodbujati vse, kar jih združuje, je postal eden izmed najvidnejših zagovornikov politike aktivne in miroljubne koeksistence v svetu. Zavzemal se je za to, da bi bila ta politika oblika odnosov med vsemi državami, ne glede na velikost, razvitost in naravo njihove notranje ureditve. Tako je postal eden od tvorcev neuvrščeniosti. Veliko je prispeval k razvoju temeljnih načel politike neuvrščeniosti in k temu, da se je na teh načelih razvilo množično gibanje držav, ki predstavlja danes v svetu silo, ki enotno in učinkovito nasprotuje imperialistični politiki in hegemoniji vsake vrste.

Danes se moramo žal soočiti s krutim dejstvom, da tovariša Tita ni več. Da ni več človeka in državnika, ki je dolga leta z modrostjo, značilno samo za izjemne osebnosti v zgodovini, vodil naš delavski razred, naše narode in narodnosti po poti v takšno socialistično družbo, ki takšen naziv z vso upravičenostjo tudi zasluži. Zato je danes socialistična, Titova Jugoslavija, politično stabilna, enotna in močna državna skupnost s trdnim notranjim ter mednarodnim položajem. Ničesar je ne more odvrniti od nadaljnjega razvoja na temeljih vseh do-

sedanjih rezultatov, doseženih v njeni družbeni preobrazbi. Titov jasen pogled na svet, po katerem je ta svet človeški toliko, kolikor se nenehno spreminja v skladu z interesi delavskega razreda in delovnih ljudi, nam je postal tako razumljiv, tako naš, da se je spremenil v naše nepremagljivo orožje v boju za stalno kontinuiteto socialistične revolucije v boju za to, da bi vizija komunizma postala nekoč resničnost. Veličina Titove osebnosti in njegovega dela v bogati revolucionarni in državniški dejavnosti ne temelji samo na legendarnih dogodkih, oziroma posameznih iz celote iztrganih ustvarjalnih dosežkih, ki jih je bilo v Titovem plodnem življenju zelo veliko (konsolidacija KPJ, bitka na Neretvi, Sutjeska, odločen odpor Stalinu in stalinizmu, razvoj samoupravljanja, boj za neuvrščenost in še in še). Zgodovinska veličina Tita je v dejstvu, da je pod njegovim vodstvom postala Jugoslavija mo-

derna, neodvisna socialistična država enakopravnih narodov in narodnosti, država zasnovana na osvoboditvi dela in ljudi, na socialističnem samoupravljanju.

To vse so naše trajne vrednote. Trajne, ker so tako globoko vsajene v nas in naše družbene odnose, da bodo nedvomno preživele sedanje kakor tudi bodoče rodove. Veličina Titovega dela je torej v tem, da lahko v tem tragičnem trenutku soočeni s Titovo smrtjo rečemo: Titovo življenje je ugasnilo, izgorelo; toda plamen, ki ga je vžgal v vseh nas, bo gorel dalje, gorel iz roda v rod in zagotavljal, da bo Titova Jugoslavija živela, živela na temeljih, ki smo jih vgradili v teh desetletjih pod Titovim revolucionarnim, političnim, vojaškim in državnim vodstvom.

Hvala ti, tovariš TITO. Obljubljamo ti, da bomo ostali zvesti tvojemu delu.

Nepozabno srečanje s tov. Titom

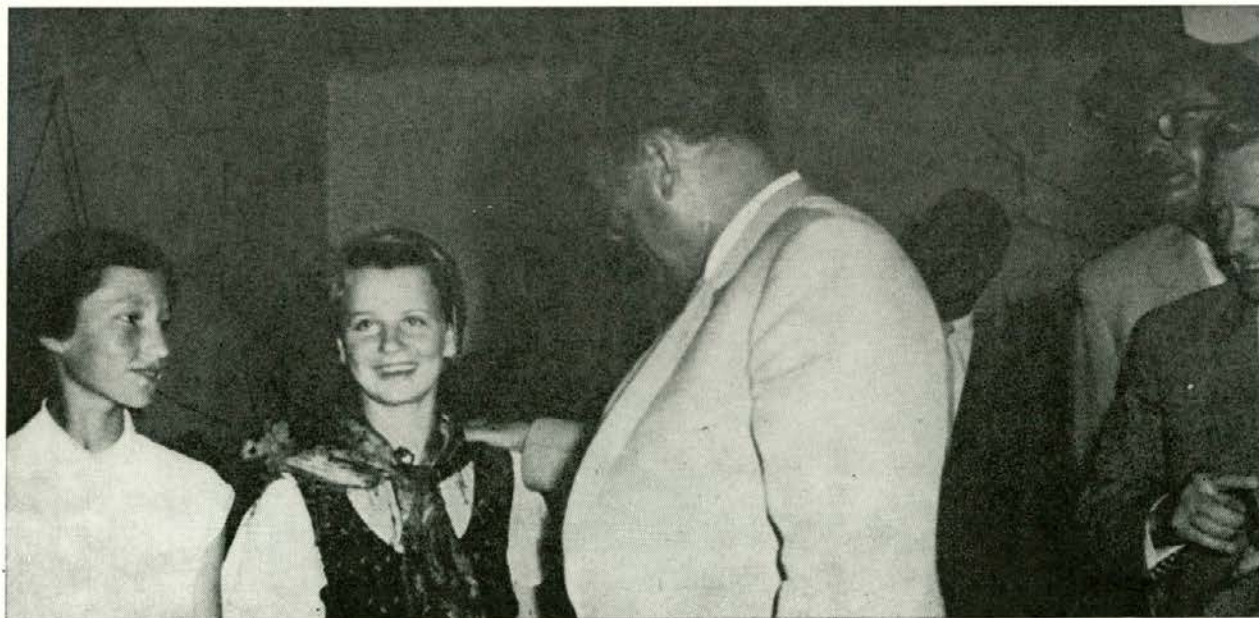
Doživeli smo ga 19. avgusta 1958.

Črna na Koroškem je v prazničnem razpoloženju spremljala dogajanja tretjega dne turističnega tedna. Hiše so bile okrašene s cvetjem in zastavami, vse je bilo čisto in lepo urejeno. Obistove peči so žarele v poletnem soncu. Povsem nepričakovano in z bliskovito naglico se je med ljudmi razširila novica, da bo maršal Tito obiskal Mežiško dolino.

Na prostornem trgu okoli spomenika, ki je posvečen padlim partizanom in žrtvam fašizma, se je

zbrala velika množica krajanov: otrok in šolarjev, mladih in starih, žensk in moških. Vsi so v napetem pričakovanju potrpežljivo čakali z eno samo željo, da bi videli in v svoji sredi pozdravili najdražjega gosta.

Skupina avtomobilov je okoli 11. ure dopotovala po gorski cesti iz Šoštanja preko Slemenca. Predsednik Tito je prispel v spremstvu svojih najožjih sodelavcev iz Slovenije, tovarišev Mihe Marinka, Franca Leskoška-Luke, Toneta Boleta in drugih.

»Dragi tovariš Tito, pristrčno pozdravljeni! Radi vas imamo.«

Protokolarno je bilo predvideno, naj bi se kolo-
na skozi Črno samo prepeljala, ustavila bi se šele
v Žerjavu, središču rudniških predelovalnih obra-
tov. Naneslo pa je drugače. Avtomobili so počasi
vozili proti trgu. Utirali so si pot skozi navdušeno
množico, ki je vzklikala predsedniku, mu mahala z
robčki v pozdrav ter cesto in trg zasipala s cvetjem.
V pogledih ljudi so se spričo veličastnega doživetja
prelivali občutki neskajljene sreče. Nenadoma je
pred avtomobili zrasel živ zid, ki jim je zaprl pot,
da so se morali ustaviti. Stojte v avtu, je tov. Tito
vedno razpoložen, odzdravljaj na vse strani. Na-
smejan in dobre volje je poslušal prošnjo krajevnih
predstavnikov, da bi si ogledal razstave, ki so bile
prirejene za turistični teden. Prijazno se je odzval
povabilu, izstopil in s svojim spremstvom krenil v
razstavne prostore. Dve učenki v narodnih nošah
sta mu pohiteli nasproti. Prva mu je izročila šopek,
druga pa je želela izreči dobrodošlico, pa je spre-
govorila samo: »Dragi tovariš Tito, pristrčno po-
zdravljeni! Radi vas imamo!« Potem je od sreče
zajokala in solze so se ji usule po obrazu. Visoki

gostje so po ogledu razstave pohvalili prizadevanja
prirediteljev. Tovariš Tito se je najdlje zadržal ob
trofejah divjadi iz domačih lovišč. Pred odhodom
se je s sodelavci vred vpisal v spominsko knjigo.
Vse prehitro je moral odpotovati, ker so ga v Žer-
javu že pričakovali rudarji, topilničarji in ostali
delavci mežiških rudnikov.

Pozneje sem velikokrat razmišljal o tem doži-
vetju, ki je bilo enkratno in neponovljivo. V koro-
ške hribe, med knape, fužinarje in delovne ljudi je
prišel naš veliki voditelj, odločni borec in vrhovni
strateg našega narodnoosvobodilnega boja in revo-
lucije. Prispevek, ki ga je poklonil našemu skup-
nemu življenju je neizmerljiv. Vtkan je v vse
vrednote, ki smo jih ustvarili v boju za socializem,
za Jugoslavijo svobodnih in enakopravnih narodov
in narodnosti, za boljši in humanejši svet.

Njegovo življenje in delo terjata od nas obljubo,
da bomo zvesto sledili njegovemu sporočilu.

Dajemo mu jo tiho in spoštljivo.

Aleš Mrdavšič

Tito med Črnjani 19. avgusta 1958

CENTRALNEMU KOMITEJU ZKJ IN PREDSEDSTVU SFRJ

Delavci in kmetje kooperanti LESNE Slovenj
Gradec smo globoko pretreseni ob smrti našega
dragega Tita.

Dostojanstveno izražamo bolečino in se s spo-
štovanjem poklanjamo njegovemu spominu.

Pod njegovim vodstvom smo dosegli:

- nacionalno osvoboditev,
- osvoboditev delavca in dela,
- bratstvo in enotnost narodov in narodnosti
Jugoslavije,

— neuvrščenost in suverenost v mednarodnih
odnosih,

— samoupravno naravnost v naših temeljnih
celicah,

— najbolj humano obliko socializma.

Čeprav Tita ni več med nami, je ostala njegova
misel, njegovo delo in mi.

Združeni v bolečini smo še trdneje odločeni na-
daljevati njegovo in našo revolucijo.

Delavci in kmetje kooperanti
LESNE Slovenj Gradec

Tito na razstavi »Mir, humanost in prijateljstvo med narodi« v Slovenj Gradcu dne 11. septembra 1967
Tovariš Tito se poslavlja od nas (Pučko, Čerče, Žolnir, Cajnko) po sprejemu v Umetnostnem paviljonu

Dvakratno srečanje s tovarišem Titom

Zelo presenečen sem bil, ko sem zvedel, da bom ob obisku predsednika TITA v Slovenj Gradcu lahko osebno izročil spominski almanah »TELESNA VZGOJA TREH DOLIN« (Mežiške, Dravske in Mislinjske doline), v katerem je prikazan zgodovinski razvoj telesnokulturne dejavnosti naše koroške regije.

Tovariš TITO je prvič obiskal naše mestece 11. septembra 1967 ob mednarodni razstavi »MIR, HUMANOST IN PRIJATELJSTVO MED NARODI«. Po ogledu razstave je bil v umetnostnem paviljonu sprejem pri predsedniku republike tov. TITU. Sprejema so se med drugim udeležili tov. Čerče Ivo, predsednik občine, Žolnir Bogdan, direktor muzeja NOB in Cajnko Vinko, telesnokulturni delavec).

V svečanih trenutkih sem izročil tov. TITU v usnje vezan spominski almanah »TELESNA VZGOJA TREH DOLIN« in se opravičil, ker ni bila na prvih straneh njegova slika. Vendar sem našel sliko za tov. TITA z našimi planinci (Planinsko društvo Ravne na Koroškem) iz Logarske doline, 14. avgusta 1952. Takoj se je spomnil na Logarsko dolino in pripovedoval, kako je prišlo do tega, saj je bilo predvideno, da bo naslednji dan po velikem zborovanju v Ostrožnem pri Celju

obiskal Čebine. Med potjo po Savinjski dolini je zagledal na cesti napis — tablo »LOGARSKA DOLINA« in takratnemu sekretarju okrožnega komiteja ZKS Celje tov. Francu Simoniču predlagal, da želi videti to dolino. Tako je prva skupina krenila na Čebine, vsi ostali v spremstvu s tov. Titom pa so jo mahnilni v Logarsko dolino, kar je organizatorjem srečanja na Čebinah povzročilo nemajhne skrbi, saj

niso vedeli, kam je krenil na pot tov. Tito. Pripovedoval je, kako je sam organiziral protokol pri Logarjevih. V nekaj minutah je bila miza pripravljena. Logarjevi sestri sta mu pripovedovali o trpljenju v Dachau in Mauthausnu.

S tov. TITOM sem govoril v srbo-hrvatskem jeziku. Četudi sem se za to dobro pripravil, se mi je pri zadnjem stavku zataknilo in tov. TITO mi je pomagal,

Tovariš Tito se rokuje s tovarišem Vinkom Cajnkom

da sem s svojim govorom končal, vendar me je opozoril, naj govorim kar v slovenskem jeziku, saj on slovenščino razume. Prav tu je bilo malo smeha in minila je bila huda trema. Pregledal je spominski almanah in pripomnil, da je bil tudi sam član Sokola. Vprašal me je, koliko let se bavim s telesno kulturo. Vedel je, da sem že skoraj 20 let predsednik »Partizana« Slovenj Gradec. Dodal sem, da je tudi moja žena bila v stari Jugoslaviji načelnica Sokola v Radljah ob Dravi in po osvoboditvi vodnica našega društva in da so tudi moji otroci vsi šli skozi telovadnico. Rekel mi je, da mu je tov. Franc Razdevšek povedal, da sem veliki prijatelj svetovnega prvaka v gimnastiki Mira Cerarja.

Tovariš TITO je povedal, kaj nam pomeni naš Cerar, saj je ime naše Jugoslavije s svojimi velikimi uspehi ponesel po vsem svetu. Cerar je lahko vzgled vsem športnikom v Jugoslaviji. Njegove uspehe zelo ceni in želi, da bi imeli v Jugoslaviji več takih Cerarjev!

Tovariš predsednik me je vprašal kako to, da me niso rotirali! Odgovoril sem mu, naj na to odgovorijo v občinskem političnem vodstvu. Nastal je smeh. Tov. TITO je imel glede rotacije svoje pripombe, to ni bilo mišljeno za vse, zlasti ne za tiste, ki so zdravi in, ki imajo še poleta do dela.

Predsednik TITO je zvedel, da je bil ob njegovi 70-letnici moj sin Dušan s slovenskimi pionirji pri njemu na sprejemu. Dušan je pripovedoval, da je tov. TITO vsem pionirjem priporočal, da se morajo pridno učiti, in da morajo biti vzgled vsem mladim. Zanimalo ga je, kako sedaj študira moj sin, če je tudi še sedaj priden dijak in kakšen poklic si bo izbral. Povedal sem mu, da je tudi sedaj priden dijak in da bo šel na medicinsko fakulteto v Ljubljano. Bil je zelo vesel, ko sem mu to sporočil. Zanimalo ga je kakšen poklic opravlja moja žena. Odgovoril sem, da je knjigovodkinja na tukajšnjem gozdnem gospodarstvu. Vprašal me je še za ostale otroke. Povedal sem mu, da je starejša hčerka Kristina-Miša profesorica in poročena z zdravnikom, ki opravlja svoj poklic na kliniki »REBRO« v Zagrebu, druga hčerka Talka študira na biotehnični fakulteti prav tako v Zagrebu. Rekel mi je, naj bom srečen, da imam tako pridne otroke.

Tovariša TITA je zanimalo, če opravljam delo v telesni kulturi kot amater ali je to moj konjiček.

Ob zaključku najinega razgovora sem ga malo polomil, ker sem pač mislil, da moram kot »fizikturnik« stati pred njim »MIRNO«. Njegov osebni spremljevalec me je z roko po desni rami opozarjal, da naj se sprostim. Ko je opazil, da sem izredno resen in da stojim »MIRNO«, je tudi on vstal in preden mi je stisnil roko v pozdrav, mi je zaželel: »Želim, da tudi v naprej pridno vodiš »Partizan«, da izročiš vsem svojim sodelavcem v društvu in ostalim v koroški regiji moje pozdrave. Pozdravi soprogo. Tvojim pridnim otrokom pa posebno želim mnogo zdravja in nadaljnjih uspehov pri delu.«

Ko mi je tovariš TITO tako lepo govoril, se nisem mogel zadržati, saj so me obile solze, bil sem blede, v moji notranjosti sem nekaj čutil in nisem mogel verjeti, kaj vse sem doživel s tov. TITOM. Vse to, kar mi je zaželel, sem prevzel kot obvezo za moje nadaljnje delo.

Drugo srečanje s tov. TITOM je bilo 27. aprila 1969 ob razstavi Božidarja Jakca v Slovenj Gradcu.

Ob sprejemu me je tov. TITO prepoznal in vprašal, če sem še predsednik »Partizana« in kako je z zdravjem. Odgovoril sem mu, da sem še predsednik in da je z zdravjem vse v najlepšem redu. Nisem mogel verjeti, da bi me tov. TITO mogel prepoznati.

Z Jakčevo razstavo je bil izredno zadovoljen. Ob zaključku je rekel, da je na razstavi spoznal številne državnike, da je to prava umetnost in da ceni delo tov. Jakca.

Ker se je ogled razstave malo zavlekel, me je šef protokola tov. Krajnc poklical k sebi (bil sem namreč dodeljen, da pomagam pri protokolu) in naročil, da naj tov. TITA obvestim, da kasnimo 13 minut. Tov. TITO ni bil nič vesel, da ga zopet opominjamo s časom. Obstal sem »MIRNO«! Ob odhodu pa mi je rekel, da ni mislil name, ampak na planerje in da bi najraje ostal tu, ker je tako lepo. Zlasti mu je všeč bilo naše mestece in obljubil, da bo še prišel med nas! V Velenju je bilo tedaj veliko politično zborovanje, kjer so ga že tudi nestrpno pričakovali!

Ne morem z besedo opisati svoje radosti, ki sem jo doživel ob srečanju s tov. TITOM! To mi je tudi največje priznanje za delo na telesnokulturnem področju, kar tudi cenim in mi bo ostalo v nepozabnem spominu!

Cajnko Vinko

Prihod tovariša Tita na razstavo Božidarja Jakca dne 27. aprila 1969. Predsednik občine tovariš Cerče ga pozdravlja

Tovariš Tito na razstavi Božidarja Jakca v Slovenj Gradcu dne 27. 4. 1969

SPOMINI

Znano je, da je v povojnem obdobju kulturna dejavnost nenehno napredovala. Ob dograditvi umetnostne galerije v letu 1966 je bila 10. 12. otvoritev velike mednarodne likovne razstave pod geslom »Mir, humanost in prijateljstvo med narodi« in pod okriljem Organizacije združenih narodov in v počastitev njenega 30-letnega delovanja.

Na ogled te velike kulturne manifestacije v Slovenj Gradcu smo povabili tudi predsednika republike tovariša Tita. Na povabilo se je tovariš predsednik ljubeznivo odzval in dne 11. 9. 1967 obiskal Slovenj Gradec.

Ob veličastnemu sprejemu predsednika Tita, ki so mu ga pripravili Slovenjgradčani, oziroma prebivalstvo Mislinjske, Mežiške in gornje Dravske doline, so ponovno dokazali svoje spoštovanje, hvaležnost in zaupanje njegovemu vodenju, delu in skrbi za našo domovino, za naš boljši jutri.

Po izrečeni dobrodošlici, se je Tito zahvalil za topel in pristren sprejem.

Najprej smo ga povabili na ogled velike mednarodne likovne razstave v umetnostni galeriji. Z velikim zanimanjem si je ogledoval razstavljene slike domačih in tujih likovnih mojstrov. Na splošno je bil nad likovno razstavo prijetno presenečen. To

Tito govori občanom pred Umetnostnim paviljonom

je po ogledu razstavnih prostorov tudi zapisal v knjigo spominov. Na našo željo je dal še krajšo ustno izjavo za lokalno radijsko postajo. Sledil je ogled muzeja NOB. Tukaj je skrbno spremljal prikazan razvoj narodnoosvobodilne vojne na Koroškem in s svojimi besedami dal vedeti, da so mu dogajanja v tem delu domovine tudi dobro znana. Ob zaključku obiska je še pogledal grobnico narodnih herojev pri osnovni šoli.

Zelo ga je zanimalo, kako živi naš koroški človek, kako napredujemo v gospodarstvu, zdravstvu, šolstvu.

Zelo laskavo se je izražal o naših uspehih in nas vzpodbujal pri vlaganju nadaljnjih naporov prebivalstva za boljše življenje današnjih in kasnejših generacij.

Vsi smo želeli, da bi ostal še med nami, toda tovariš Tito je imel popoldne še nove obveznosti v zasavskih rudarskih revirjih.

Na obrazih vseh je bil nasmeh. Bili smo veseli njegovega obiska v Slovenj Gradcu.

Jože Pučko

Z radostjo smo pričakovali tovariša Tita

TITOVA POT JE NAŠA POT!

Glasilo VIHARNIK izdaja organizacija združenega dela LESNA Slovenj Gradec, gozdarstvo in lesna industrija n. o. — Ureja uredniški odbor: Vida Gerl, Ludvik Mori, Oto Pisnik, Hedvika Janše, Nada Černič, Anton Čuješ, Vida Vrhnjak, Andrej Šertel, Ida Robnik — Glavni urednik: Andrej Šertel, odgovorna urednica: Ida Robnik, lektorica: Majda Klemenšek, tehnični urednik: Bruno Žnideršič — Naklada 5100 izvodov — Klišeji in tisk: ČGP Večer Maribor, Tržaška c. 14, 62000 Maribor, 1980